

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

ΟΙ ΑΝΑΠΗΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥΣ

Η λεπτομερής είναι η κριτικότερα σχολία του ανθρώπου αυτού, που ούτε χίμα, ούτε πόδια έχει. Εργάζεται με το στήνα του και φτιάχνει μινωσποτικά είπλα και σπιτάκια.

Η τραυλότης του Δημοσθένους. Ένας τυφλός, γλύπτης και ζωγράφος. Ο γλύπτης τών θηρίων. Ένας μουσικός τυφλός και μοναχέρ. Ο Βελά που ζωγράφει με τὰ πόδια. Αριστουργήματα καμωμένα από ανάπηρους. Παράσημο και τιμή. Ο κουλός που ζωρίζεται με τὰ πόδια του. Η παράλυτη Αμερικανίς. Όπου τὸ στόμα ἀντικαθίστα τὰ χέρια και τὰ πόδια. Ο χείρ 'Ινδός τοξότης, κτλ.

Υπάρχουν άνθρωποι, τους οποίους η φύσις ἐγέννησε ελαττωματικούς και οι οποίοι μας φραίνονται ἀνίκανον να ζήνουν τὸ παραμικρὸ και κατώτερο ἀπὸ τὸς ἄλλους ἀνθρώπους. Κι' αὐτοὶ εἶνε οὐ τυφλοὶ, οὐ κωφοὶ, οὐ κοιλιοὶ, οὐ κουτοὶ κτλ. Καὶ ὅμως τὸς περισσότερούς ἀπ' αὐτοὺς ἡ φύσις, γιὰ νὰ τὸς ἰκανοποιήῃ ἐπειθὶ τὸς ἐστέρησε μὲς αἰσθήσεως ἢ ἐνὸς τὸν κριωτέρου ὄργανου, τὸς ἐπιχοίρισε ἢ ἐπέδωκε ἄλλο ὄργανον, ὅπως τὸ χεῖρ, ἢ ἄλλο, ὅπως τὸ πόδι.

Φτασε αὐτὸ, σὲ ἡλικία ἐφτά ἐτῶν ἔλασε και τὸ δεξιὸ του χεῖρ. Καὶ ὅπως κατῴθησε νὰ γίνῃ ἕνας ἀπὸ τὸς πὺ διακεκριμένους μουσικοδιδασκάλους τῆς πατρίδος του, νὰ διορηθῇ καθηγητῆς στὸ Ἐκπαιδευτικὸ τὸν τυφλὸν κοιτωσιὸν τῆς Αἴλης και νὰ δώσῃ ἐπανεπιημένους συναλίας με θρηομβευτικὴ ἐπιτυχία στὸ Παρίσι. Ὡς πιανίστας πὺ πάντων ὁ Ντεμπικουὰ ἐθεοοίτο μοναδικός, Φαντάζεσθε ἀπ' αὐτὰ, τὶ θαύματα ἐπιμονῆς και θελήσεως ἐπέτελεσθε ὁ δ' ἴσως ἀπὸ τὸς νὰ φτάσῃ ἐκεῖ πὺ ἔφτασε.

Σχετὶ ὡς με τὸς μοναδικὸς αὐτοὺς ἀνθρώπους θὰ εἴχαμε νὰ παρατηρήσουμε τὸ ἔξης: οὐ ἡ ἐργασία ἐκεῖνη γιὰ τὴν ὁποία εἶνε ὁ πὺ ἀκατάλληλος, λόγω τῆς ελαττωματικότητος του, εἶνε αὐτὴ ἀκριβὸς πὺ τὸς τραβᾷ. Ένας τυφλὸς ἔλασε, ὁ ὁποῖος θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ μουσικός, γίνεται γλύπτης. Ένας κουλός πάλι γίνεται ζωγράφος, δηλαδή διαλέγει τὸ ἀπὸ γέφυμα γιὰ τὸ ὁποῖο εἶνε ὁ πὺ ἀκατάλληλος. Οὐ ἀπόλλοι αὐτοὶ γιὰ τὸν βρισκόνον εἶμα μὲ ἀρηγοριὰ πολερμώντας τὴν ἴδια τὴ φύσις.

Τὶ νὰ πῆ κανεῖς ἔλασε γιὰ τὸ Βελόο ζωγράφου Κάρλο Βελά, τὸ ὁποῖο οὐ πίνεκε, ὁ ὁποῖο ἐκτιμῶνται ἐξαιρετικὰ ἀπὸ τὸς εἰδικούς, ἔχον ἐπιτελεσθε με τὰ πόδια!

Ο ζωγράφος αὐτός ἦταν κουλός ἐκ γενετῆς. Όταν ἀκόμη ἦταν παιδί, ἡ μητέρα του τὸν εἶχε σινηθίσει νὰ μαζεῖν λουλουδιὰ με τὰ πόδια του. Μόλις ἐνηλικιώθητε σκέφθηκε οὐ και αὐτός ἔλασε νὰ κανῆ χᾶτι, γιὰ νὰ γίνῃ οικονομικῶς ἀνεξάρτητος. Καὶ στὴν ἀρχὴ ἐπέδωκε στὴ φιλολογία, μὰ δταν ἔγνε ἐκιοπιστεσάρων χρόνον τὴν ἐγκατέλειπε γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ σὲ μὲ τέχνη γιὰ τὴν ὁποία δέν ἦταν καθόλου προωρισμένος — τὴ ζωγραφικὴ! Ἀρχισε τὴν καριέρα του ἀντιγράφοντας με τὰ πόδια του τὸς πίνακας τῶν Φλαμανδῶν ζωγράφο. Τὰ ἀντιγράφα του αὐτὰ, τὰ ὁποῖα διακρίνονταν γιὰ τὴν ἀκριβεία τους, ἔγιναν σὲ λίγο περὶ τῆς ἡτα. Οὐ ἀμερικανοὶ προπᾶντων, τὸς ὁποῖους ἐν θουαίσει κάθε τι τὸ παράδοξο, τὸ προσέφε εφαν σημαντικὰ ποσὰ γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσουν Στὶ 1886 ἡ ἀντιβασιλεύουσα βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας ἀγόρασε ἕναν πίνακα του και τὸ ἄν νερμε ἕνα ἀνώτερο παράσημο. Ἐπίσης ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας τὸν ὠνόμασε ἱπότη τὸ Τάγματος τοῦ Χριστοῦ...

ΕΝΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΧΩΡΙΣ ΧΕΡΙΑ Ο Στῆρ Βελά, ἕν και χωρίς χέρια, κατῴθησε, γιὰς τὴν ἐπιμονὴν του, νὰ γίνῃ ἕνας ἀπὸ τὸς καλύτερους ζωγράφους τὸ Βελίου. Ὡπως βλέπετε στὴν εἰκόνα μὲς ζωγραφίσει με τὸ πόδι.

Κοιτάζοντας κανεῖς τὰ ἔργα του, τὰ θαυμάζει γιὰ τὴν πιστότητα τὸν σχεδίου και τὴν ἀκριβεία τὸν χρωματισμοῦ και ἀπορεῖ πὺς τέτοια πράγματα ζωγραφίστηκαν με τὰ πόδια!

Ο Βελά ἐργάστηκε προπᾶντων με τὸ δεξιὸ του πόδι. Όταν ζωγραφίζει στέκει γεμμένος λίγο πρὸς τὰ πίσω, πράγμα πὸν τὸν ἐπιτρέπει νὰ ἀνεβρῆ τὸ πόδι του στὸ ἕνος τὸν πίνακα τὸν. Ἀνοίγει τὸ κουτὶ τῶν χρομάτων του με τὸ ἀριστερὸ του πόδι, ἀνακατείνει τὰ χρώματα του στὴν παλέτα του και κατόπι ἀρχίζει νὰ ἐργάζεται με τὸ δεξιὸ πόδι.

Τὸ πινέλο του τρέχει ἐπάνω στὸν πίνακα του με μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα και ἀπλώνει τὰ χρώματα με μοναδικὴ ἀκρίβεια.

Στὸ φαί του ὁ κουλός αὐτός ζωγράφος χρησιμοποιεῖ τὸ πηρόν του, τὸ μαχαίρι του, και τὸ ποτήρι του με τὰ πόδια του, ὁπως τὰ χρησιμοποιοῖσθε κ' ἡμεῖς με τὰ χέρια μας.

Ένας ἄλλος περιέργος τύπος κουλός εἶνε ὁ Τζὼν Τσάμπερς. Αὐτός ζωρίζεται μόνος του με τὸ ἀριστερὸ τὸ πόδι, χωρίς νὰ μοχθᾷ νὰ τεκνῶν τὸ δέμα του με τὸ ἀριστερὸ χεῖρ, τὸ ὁποῖο στερεῖται και τὸ ὁποῖο στὸ ζῆυμα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ βοηθᾷ τὸ δεξιὸ χεῖρ. Αὐτὸ δέν εἶνε καθόλου εὐκόλο, λαμβανόμενον ἕπ' ὄψει πὺς ἐπικίνδυνο ἐργαλεῖο εἶνε τὸ ζουράρι και πὺς προσοχὴ ἀπαιτεῖ ἡ χρησιμοποίησις του. Καὶ ὅμως ὁ Τζὼν Τσάμπερς ζωρίζεται περιφρα με τὰ πόδια του, ὁπως ἐπίσης περιφραμα ἀνεβαίνει στὰ τράμ ἐν κινήσει, φορεῖ τὰ παπούτσια του, χωρίς νὰ τὸν βοηθῆ κανένας, διαβάσει τίς ἐφημερίδες του, γράφει τίς ἐπιστολές του και κἀνε δ, τι μορεῖ νὰ κανῆ ἕνας ἀνθρώπος ἀρτιμελής. Δέν εἶνε σχεδὸν τίποτε πὺν νὰ μὲ μορεῖ νὰ τὸ κανῆ ὁ κουλός αὐτός. Ὅλη αὐτὴ τὴ μοναδικὴ του ἐπιδειξιὸν

Η ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε γεμάτη ἀπὸ τέτοια περιεργα φαινόμενα. Καὶ γιὰ ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, θ' ἀναφέρουμε πρῶτα τὸν Δημοσθένη. Ο μέγας αὐτός ῥήτορ εἶταν τραυλός! Ὅτε νὰ ἐκφραστῆ μπορούσε, οὐτε και νὰ μιλήσῃ τέλεια. Καὶ ὅμως, χάρις στὴν ὑπομονὴν του και στὴν ἀντίληψη του κατῴθησε νὰ νικήσῃ ὁ ἔλαττωμα τὸν αὐτὸ και νὰ γίνῃ ὁ μεγαλύτερος ῥήτορ τῶν αἰώνων. Ἐπίσης στὴν ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως ἔλασαν πολλοὶ καλλιτέχνη τῶν ὁποῖων ἡ ὁμοιτικὴ διάπλασις εἶταν ἀτελής. Καὶ ὅμως ὁμοίτοι ἀπ' αὐτοὺς ἔγιναν περιφρα, ἐπειθὶ ἐδημοφύγησαν ἀληθινὰ ἀριστουργήματα.

Κατὰ τὸν 17ον αἰώνα, ἕνας ἰταλὸς γλύπτης, ὀνομαστὸς γιὰ τὴν εὐχέρεια με τὴν ὁποία κατεσκεύαζε προτομές, ἐκλήθη ἀπὸ τὸν δούκα τῆς Μαντοῦς Κάρλο ντε Γκονζάγς στ' ἀνάκτορά του. Ἐκεῖ, ἔλασε ἀριστοτεχνικῶς προτομές τῶν μελών τῆς δουρικῆς οἰκογενείας καθὸς και τοῦ Πάπα Ουρβανου VIII. Ὅλοι ἔλασαν με θαυμασμὸ πρὸς τὰ ἔργα του και ὅλοι —εὐγενεῖς, ἀδικοὶ, ἐπίσημοι — τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τὸς κανῆ τὴν προτομή. Ἐπίσης ὁ γλύπτης αὐτός εἶταν και ζωγράφος, μοναδικὸς μάλιστα προσωπογράφος. Ποῖός ὅμως θὰ φανταζότανε ὅτι ὁ περιφρα αὐτός καλλιτέχνης — ὁ ὁποῖος λεγόταν Ἰωάννης Γκονελλά — εἶταν τυφλός; Σὲ ἡλικία ἐξοικῶν ἔλασε τὸ φὸς του ὅστερ ἀπὸ μὲ ὀδονιρῆ και σφραγῆ ἀρρώστεια. Κάθε ἄλλος στὴ θέση του θὰ ἐγκατέλειπε τὴ τέχνη του. Ἐκείνος ὅμως κατῴθησε ν' ἀναληφθῆ τὴν χαμένη ὀνομασίη του διὰ τῆς ἀφῆς και, παρ' ὅλη τὴν τυφλότητά του, χάρις στὴν ὑπομονὴν του, λίγα χρόνια μετὰ τῆς ἐπιτυχῆς ζωγραφίης ἔλασε ἔργα γλυπτικῆς, ὅχι μόνον ἐφάμιλλα, ἀλλά και ἀνώτερα ἀπὸ ἐκείνα πὺν ἔλασε δταν εἶχε τὸ φὸς του. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ εἶνε μοναδικὸ. Φαντασθεθε ὅτι ποζάρετε πρὸς ἕνα γλύπτη ἢ ζωγράφου τυφλὸ, ὁ ὁποῖος ὅμως κατῴθησε νὰ κανῆ τὴν προτομή σας ἢ τὸ πορτραῖτο σας με καταπληκτικὴ ὁμοιότητα, βοηθοῦμενος μοναχὰ ἀπὸ τὸ ν' ἀφῆρ του.

Καὶ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη δεκαετηρίδων ἔξοισε στὴ Γαλλία ἕνας περιφρα γλύπτης, ὁ Βιντάλ, ὁ ὁποῖος εἶταν τυφλός και αὐτός. Ο Βιντάλ διεκρίνετο προπᾶντων γιὰ τὴν τέχνη με τὴν ὁποία ἔλασε τ' ἀγάλματα διαφόρων θηρίων ἐκ τῶν φουρτικῶ. Μὲ σας φανῆ καθόλου παράδοξο αὐτὸ: ὁ Βιντάλ, προκειμένοι νὰ φτιάξῃ τὸ ἀγαλμα ἐνὸς θηρίου, κηγανε στὸ ζωολογικὸ κῆπο, ἔλασανε στο κλουβὶ τὸν θηρίου, τὸ ὁποῖο μοῦγκαζε ἀπειλητικὰ, και ἀρχίζει νὰ τὸ χαιδεῖ με τὰ χέρια του, μελετώντας ἐστὶ διὰ τῆς ἀφῆς, τίς γραμμές του και τὴν ἀνατομία του. Μετὰ τῶν ἔργων τὸ Βιντάλ, περιφρα εἶνε ὁ ἀριστοτεχνικώτατος «Μαινόμενος Λέων» του.

Ἀς ἀφήσουμε τώρα τὸς ζωγράφους και τὸς γλύπτας και ἄς ἐρθομε σποῖς μουσικοῖς. Ο Γάλλος πιανίστας Θεοφίλος Ντεμπικουὰ σὲ ἡλικία τριῶν ἐτῶν ἔλασε τὸ φὸς του. Καὶ ὡς νὰ μὲ τὸ ἔ-

ΕΝΑΣ ΚΟΥΛΟΣ... ΤΟΞΟΤΗΣ Ο Ἴνδός αὐτός ὁ ὁποῖος τοξεῖ με τὰ πόδια του θοορεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τὸς καλύτερους τοξότας τὸν κόσμο και τὸν ἐπιδεικνύει ἕνα ἱπποδρόμιο τὸν Λονδίνου.

τητα την όφειλε στη μητέρα του, ή όποια από μικρόν τόν δουνή-
θεσε να χρησιμοποιή τ'ά πόδια του, όπως τ'ά άλλα παιδιά χρησιμο-
ποιούσαν τ'ά χέρια τους.

Άς έρθουν τώρα και σ'ε μ'ά άλλη περίπτωση πού καταπλη-
κτική στην περίπτωση της διδος Φανής Τένυζον. Ή νεαρά αυτή
'Αμερικανιά, ή όποια έχει παράλυτα και τ'ά τέσσερα άκρα της,
περναει κλωστή στη βελόνα της με τ'ή γλώσσα της και οράβει με
τ'ά δόντια της! Μά δέν εινε μόνο αυτό: ή μίς Φανή κεντάει με τ'ό
στόμα της. Άλλά κ' αυτό δέν εινε όλο: ή παράλυτη αυτή ζωογρα-
φίζει περίφημα και δημιουργεί αληθινά έργα τέχνης.

Τ'ά χέρια, παράλυτα καθ'ώς εινε, δέ μπορεί ν'ά τ'α σαλέψη κα-
θόλου και έπι τ'ρίαντα χρόνια ή μίς Φανή δέ χρησιμοποιεί παρά
τ'ό στόμα της. Μ'ε τ'ήν εργασία της κατορθώσε ν'ά γίνη τ'ό στή-
ριγμα της προτομής της οικογενείας.

Μοναδικό εινε έπίσης τ'ό φαινόμενο ενός νεαρού κοιλού 'Ινδού,
ό όποιος βρίσκεται στό Λονδίνο, κ' ό ό-
ποιος τ'όζειν περίφημα με τ'ά πόδια του!
Άπό πολύ μικρός ό 'Ινδός αυτός έξασκή-
θηκε στό τόσο στό δάση της πατριδος
του. Ξαπλώνονταν με τ'ήν πλάτη στό χώμα
και τ'όζειν τ'ά πουλιά πού περνούσαν από
πάνω του. Έγινε έτσι περίφημος κυνηγός,
ώς δπου τόν ανέκαλύψε κάποιος διευθυ-
νης ήπλοδορίου και τόν έπηρε μετ'ί του
στό Λονδίνο. Έχει συμμετέχει σ' ένα ά-
γώνισμα περιστεροβολίας και πήρε τ'ό
πρώτο βραβείο.

***

Ή π'ό καταπληκτική όμως περίπτωσις
πού ξεπερνάει όλες τ'ις προηγούμενες εινε
του Μαχίε, ενός άνδραπου πού γεννήθηκε
χωρίς πόδια και χωρίς χέρια. Αυτός ανα-
πληρώνει με τ'ό στόμα του τ'ά μέλη πού
του λείπουν. Μ' αυτό περνάει στη βελόνα
κλωστή, πίνει τ'ό φαί του από τ'ό πιάτο
του, πίνει νερό και κάνει όλες τ'ις άλλες
ανάγκες του.

Ό Μαχίε άντί άλλης εργασίας, έχει ει-
δικευθή εις τ'ήν λεπτοουργικήν εις τ'ήν ό-
ποιαν εργάζεται, όπως άλλως τ'ε εινε φυ-
σικό σ' αυτόν, με τ'ό στόμα!

Τ'ά μικρά ξύλινα κομποτεχνήματα πού
κατασκευάζει—σπιτάκια, μικρά έπιπλα,
σκαλισμένα κηροειδία—εινε μοναδικά στο
έθνος και έχουν γίνε περικίτητα από τους
συλλέκτας οι όποιοι τ' αγοράζουν όσο-
όσο. Έτσι ό Μαχίε κατορθώνει ν'ά ζή, βγαίνοντας
τ'ό φαμί' του από τ'ή δουλειά του και ο-
συντηρώντας και τους γέρονς γονείς του,
οι όποιοι άσφαλώς δέ θ'ά τ'ό περιεμαν πο-
τέ αυτό από τ'ό άδικημένο αυτό πλάσμα τ'ής φύσεως.

Τόση δέ εινε ή αγάπη και ή ευγνωμοσύνη τών γονέων του,
ώστε ό πατέρας του τόν βγάζει κάθε άπόγευμα περίπατο, ετάνον
σ' ένα άμαξάκι, σ'άν κ' έκείνη τών μικρών παιδιών πού τ'ά άδη-
γούν οι παραμάεις τους.

***

Τελευταία έορτάστηκε στη Γερμανία ή όδοροκονταετηρίς ενός
παινίστα χωρίς χέρια! Ό παινίστας αυτός, έπι 60 δόδεκ'ηρα χρόνια
έδιδε συνεχώς συναυλίας με θριαμβευτικήν έπιτυχίαν. Ή έπιτυχία
του όμως δέν συνίστατο στό περιεργό φαινόμενον πού παρουσίαζε
παίζοντας με τ'ά πόδια, άλλα γιατί ήταν ένας πραγματικός άριστο-
τέχνης τού πιάνου. Όταν πρό τριακονταετίας πρωτόδινε στις διά-
φορες πόλεις τ'ής 'Αμερικ'ής, όπου έλήγε τ'ού έγινε πραγματική
αποθέωσις. Χάρης σ'αύς έπιτυχίας του αυτ'άς ελεγε κατορθώσει ν.
άποκτήσιν άρχετα σημαντικήν πε-
ριοκίσιαν. Δυστυχώς όμως μετ'ά τ'ό
μεταπολεμικόν καταράκλιμα του
μάζου τ'ήν έχασε. Γι' αυτό ό
Λήμος τού Βερολίνου τιμών-
τας τον τ'ό άένειμε έσχατος
ισοβίαν σύνταξιν.

Τόν παινίστα αυτών τόν εινε
άκούσει και ό μέγας Λίστ, ό ό-
ποιος έθαύμασε τ'ήν τέχνη του.

***

Άν θέλαμε ν' αναφέρουμε
και άλλα παραδείγματα θ'ά έπε-
ρε ν'ά γεμισουμε σελίδες δόδεκ'η-
ρες. Περιοριστήκαμε όμως σ'α κυ-
ριότερα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ή αγάπη εινε ένας θαυμα-
σμός πού δέν τελειώνει ποτέ.
Μπαλζάκ

***

Όταν ή φίλια δέν έχει στερεο-
ποιηθή άπ' τόν χρόνο, ή έπι-
στοσύνη δέν αυξάνεται παρά βαθ-
μύδον.
Γκαίτε

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

ΣΠΑΝΙΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΜΕΓΑΛΟΦΥΓΙΑΣ

**Αισχίνης και Δημοσθένους. Μία ρητορική μονομαχία. Ή με-
γκλοφυγία του Δημοσθένους. Ό 'Αλφόνσους και τ'ό κλεμμένο
δικυμάντι. Τ'ό δοχείο με τ'ά πίτουρα. Μία ώραία άπκντήσις
του 'Αντ'ανίου. Έχθροί και φίλοι. Ή πληρωμή του χρέους.**

Μετ'ά τ'ήν περίφημη ρητορική μονομαχία πού έγινε, ως γνω-
στόν, μετ'αυτ'όν τ'όν Δημοσθένους και τ'όν αντίπαλου του, τ'ό έπίσης
διασημό ρήτορος Αισχίνους, και γιά τ'ήν όποια γράφαμε σ'ε προη-
γούμενο φύλλο, οι κριταί άπεφάσισαν ν'ά άπονεύμουν τ'ό γέρας τ'ής
νίκης στόν Δημοσθένη. Ό Αισχίνης τότε προσεπάθησε, γιά τελευ-
ταία φορά, ν'ά έξαντλήση όλη τ'ήν ρητορική του δεινότητα, έπι-
θέμενος από τ'ό βήματος έναντίον του
Κησιφώντος, τ'ού υποβαλόντος τ'ό ψήφι-
ομα περί βραβεύσεως του Δημοσθένους. Ό
Δημοσθένης ανέλαβε τ'ήν υπεράσπισή του
φίλου του, κ' έτσι μ'ά νέα ρητορική μο-
νομαχία, δομητικώτερα τ'ής πρώτης, διεή-
χθη μετ'αυτ'όν τ'όν δύο ρήτορας.

Αποτέλεσμα ήταν ν'ά ήττηθή και γιά
δευτέρα φορά ό Αισχίνης, και ν'ά καταδι-
κασθή διά βοής εις έξορίαν. Ό Δημοσθέ-
νης όμως τότε έδειξε όλη του τ'ή μεγαλο-
φυγία. Άντι ν'ά έπιτεθή έναντίον τ'ού ήτ-
τημένου αντίπαλου του γιά ν'ά τόν συντρι-
ψη τ'ε'ειωικά, έσπευσε πρ'ος αυτών και
τ'ού προσέφερε τ'ό βαλάντιόν του με τ'ήν
έπιμονήν, ώστε τόν ανάγκασε ν'ά τ'ό δεχθή.
Ό Αισχίνης τότε, γυρίζοντας πρ'ος τόν
ευγενή αντίπαλό του, τ'ού ελεπε:

— Πώς ν'ά μη λυτ'άμει πού έγκαταλεί-
π'ό μία πατρίδα, στην όποιαν άφίνο έχ-
θρους τόσο μεγαλόφυγους, πού εινε ζήτημα
άν θ' άποκτήσω παρομοίους φίλους ποτέ
μου...

***

Ό βασιλεύς τ'ής 'Αραγονίας 'Αλφόνσους
μπήκε μ'ά μέρα σ' ένα άδαμαντοπολείο με
τ'ήν άκολλητία του. Άφού έξήτασε διά-
φορα κοσμήματα, έτοιμαζόταν ν' αναχω-
ρήσει όταν ό άδαμαντοπολίτης έτρέξε και
τ'ού παρατονέθηκε ότι τ'ού έκλεψαν έκείνη
τ'ή στιγμή κάποιο βαρύτιμο διαμάντι.
Ό κλέφτης δέν μπορούσε ν'άταν άλλος παρά
κάποιος από τους άκολούθους τ'ού βασι-
λέως. Ό 'Αλφόνσους βρέθηκε σ'ε δυσκολο-
τάτη θέση: άπ' έπόν μόν έστρεπε ν'ά φρον-
τίσει ν'ά άποδοθή τ'ό κλοπιμαίο στόν άδαμαντοπόλη, άπ' έτέρον
όμως δέν ήθελε ν'ά κινή σωματική έρευνα στους αδίκους του και
ν'ά ρεζιλίση έτσι τόν κλέφτη.

Άφού σκέφτηκε κάμποση ώρα, διάταξε ν'ά τ'ού φέρουν ένα
μεγίλο δοχείο γεμίστο πίτουρα. Όταν τ'ού τ'ό έφεραν, διάταξε
στους αδίκους του ν'ά περνήν ένας-ένας πρ'ος από τ'ό δοχείο, ν'ά βύξη
μέσα σ' αυτό τ'ό χέρι του με τ'ήν φούξια κλειστή, και ν'ά τ'ού
βγάξη όποια όνομα τ'ού ήθελε. Έτσι κ' έγινε. Γιά ν'ά δώσει δέ τ'ό καλό
παράδειγμα, πρώτος υπεβήθη στην διατύπωση αυτή ό ίδιος ό 'Αλφόν-
σους.

Όταν ή παραδοχή αυτή τελειή τελείωσε, ό Φίλιππος διάταξε
ν'ά αναποδογυρίσουν τ'ό κιβώτιο πάνω τ'ού τραπέζι. Και όλοι είδαν
τότε μέσα σ'αύ πίτουρα και τ'ό κλεμμένο διαμάντι.
Ή πράξις αυτή έκαμε τόν 'Αλφόνσο ν'ά θεωρείται ως ένας από
τους πλέον μεγαλόφυγους μονάρ-
χας τ'ής 'Ιστορίας.

***

Όταν έτύχαινε ν' αναφέρει κα-
νείς έπανεικτικά στόν αυτοκρά-
τορα 'Αντωνίνο τους μεγάλους
κατακτητάς τ'ής 'Ιστορίας, πού
καθοδεύεζαν πολέμους διάφο-
ρους χώρες, ό 'Αντωνίνο άπαν-
τούσε:

— 'Αποδίδω μεγαλιότεραν αξία
στη ζωή ενός ηγχοου μου, παρά
στό θάνατο χιλίων έχθρων...

***

Μερικοί αδίκαι του αυτοκρά-
τορος Σιγισμόνδου, τ'ού απέδιδον
τ'ή μομφή ότι άντι ν'ά θανατώνη
τους ήττημένους έχθρους του,
τους έφεροτο άπεναντίας με έται-
ρητική μεγαλοφυγία, φορτώνοντάς
τους με δώρα, και άφίνοτάς
τους ελεύθερους.

— Δέν θανατώνω τους άνθρώ-
πους, άπήνησεν ό Σιγισμόνδος,
Έξαρμίνω όμως τους έχθρους, κ'
μεταβάλλοντάς τους εις φίλους!.

Ό κοιλός Τζόν Τσάμπερς ξυρτάει με τ'ό πόδι του, με
μεγάλην ευχέρεια, και, τ'ό σπουδαιότερο, χωρίς ν'ά κό-
βεται καθόλου.

Ή δεσπονιά Τένυζον, ή όποια έχει παράλυτα χέρια και πόδια, μπορεί και
γράφει και ζωογραφίζει με τ'ό στόμα της. Έπίσης οράβει και κεντά
με τ'ό στόμα.